

Πολιτικοποίηση και κομματικοποίηση

Γράφει ο **Σαράντος Καργάκος** (Ιστορικός - Συγγραφέας)

Δέν ξέρω ποιά μοῖρα κακή με ὥθησε νά ἀφιερῶσω ἕνα μεγάλο μέρος τῆς πνευματικῆς μου δραστηριότητος στήν πολιτική ἀρθρογραφία ἀλλ' εὐτυχῶς χωρὶς ποτὲ νά ὑποκύψω στὸν πειρασμὸ νά εἰσέλθω στήν πολιτικὴ κονίστρα.

Γιὰ μένα τὸ πεδίο τῆς μεγάλης πολιτικῆς ἦταν καὶ εἶναι ἡ διδασκαλία. Στὴ διάρκεια μιᾶς μακρᾶς ζωῆς, ποὺ ἦταν γεμάτη δράση, εἶχα τὴν εὐκαιρία νά συναντηθῶ με πολλὰ πρόσωπα, ποὺ προσπάθησαν νά με ἐλκύσουν στήν πολιτικὴ.

Σαράντος Ι. Καργάκος

Ἀνάμεσά τους ἦταν κι ἕνας ἄνθρωπος ξινὸς ποὺ δέν χαμογελοῦσε οὔτε τὰ... Χριστούγεννα! Ἐγὼ ἐπειδὴ εἶχα ζήσει τὴ βία τῆς Κατοχῆς, τοῦ Ἐμφυλίου καὶ τῆς κακῆς καὶ ψυχρῆς μετεμφυλιακῆς περιόδου, ἐπιθυμοῦσα μιὰ πολιτικὴ με χαμόγελο. Δυστυχῶς, πολλὰ χασκόγελα εἶδα ἀλλὰ χαμόγελα δέν εἶδα.

Πάντα ὁ πολιτικὸς μας καιρὸς ἦταν ψυχρὸς, κακὸς καὶ ἀνάποδος. Τώρα ποὺ ὁ φαρδὺς δρόμος τῆς ζωῆς μου τελειώνει καὶ εἰσέρχομαι στὸ στενὸ μονοπάτι τοῦ γήρατος, συχνὰ διερωτῶμαι, τί τέλος πάντων ἔφταιξε καὶ ὅλα τὰ σχέδια τῆς ζωῆς μας –γιὰ νά ἐκφραστοῦμε Καβαφικὰ– βγῆκαν πλάνες;

Κατὰ τὴν ταπεινὴ μου ἐκτίμηση, αὐτὸ ποὺ μετὰ τὴν πτώση τῆς δικτατορίας ὁδήγησε τὸ σκάφος τῆς πολιτικῆς σὲ μιὰ στρεβλὴ πορεία εἶναι ὅτι, ἐν ὀνόματι τῆς δημοκρατίας, τὴν πολιτικὴ ἀγωγή διαδέχθηκε ἡ λεγόμενη **πολιτικοποίηση** ποὺ ἄρχιζε –δυστυχῶς– ἀπὸ τὸ Δημοτικὸ. Ἀλλὰ αὐτὸ μόνο μύηση στήν πολιτικὴ λειτουργία δέν ἦταν. Ἀπεναντίας ἔγινε μιὰ **πρώιμη καὶ ἀνώριμη κομματικοποίηση**. Τὰ κόμματα δέν ἤθελαν τὴν πνευματικὴ φρεσκάδα τῶν νέων, ἤθελαν τὴ δύναμη τῆς κραυγῆς καὶ τῆς γροθιάς τους.

Ἄς θυμηθοῦμε καὶ τὶς φαιδρότητες τῆς Βουλῆς τῶν Ἐφήβων ποὺ ὥριμασε πολιτικὰ δύο γενιὲς παιδιῶν κατὰ τὸν τρόπο ποὺ οἱ σύγχρονοι ἀγρότες ὠριμάζουν σὲ μιὰ νυχτιά τὰ... καρπούζια! **Ἔτσι,**

ἀντὶ γιὰ πολιτικὴ, βγάλαμε τραπεζορῆτορες. Τὰ δῆθεν πολιτικοποιημένα παιδιὰ τῶν μεταπολιτευτικῶν χρόνων δὲν κατάλαβαν –οὔτε τώρα καταλαβαίνουν– ὅτι ἀποστολὴ τῶν κομμάτων δὲν εἶναι νὰ ρίξει τὸ ἓνα τὸ ἄλλο ἀλλὰ τὸ πῶς θὰ ὀρθώσουν ὅλα μαζὶ τὴν Ἑλλάδα.

Αὕτῃ εἶναι ἡ ἀποστολὴ τους καὶ ὄχι ἡ ἀνταλλαγὴ ὕβρεων καὶ κτυπημάτων κάτω ἀπὸ τὴ ζώνη.
Βέβαια, οἱ ἀντιθέσεις εἶναι μέσα στὴ φύση καὶ στὴ λειτουργία τῆς πολιτικῆς ἀλλὰ μιὰ δημοκρατικὴ πολιτικὴ πρέπει νὰ προωθεῖ καὶ τὶς συνθέσεις. Τὰ κόμματα δὲν ὑπάρχουν μόνο γιὰ νὰ διαμάχονται· ὑπάρχουν καὶ γιὰ νὰ συνεργάζονται.

Σήμερα οἱ διαφορὲς ἀνάμεσά τους εἶναι ἐξ ἴσου μεγάλες μὲ ἐκεῖνες ποὺ ὑπάρχουν ἀνάμεσα στὰ ἀγγλικά καὶ στὰ κινέζικα. Ἕνα παράδειγμα: στὰ μέσα Ἰουλίου περισσότερο μᾶς ἀπασχολοῦσε ὁ διορισμὸς τῆς κ. Θάνου σὲ ὑπαλληλική –ἄμισθη βέβαια– θέση στὸ πρωθυπουργικὸ γραφεῖο παρὰ ἡ ἄμεση ἀπειλὴ τῆς Τουρκίας ἐδῶ καὶ στὴν Κύπρο.

Τὴ στιγμὴ ποὺ χρειαζόταν μιὰ συμπαγὴς ἐθνικὴ συνοχὴ συνεχιζόταν ὁ πόλεμος ἀνάμεσα στὴν ἐκτελεστικὴ καὶ στὴ δικαστικὴ ἐξουσία. Τὶ νὰ πεῖς;

Παρότι ἀπεχθάνομαι τοὺς ἀριθμοὺς (ἐξαιροῦνται οἱ ἱστορικὲς χρονολογίες) καὶ τοὺς λογαριασμοὺς, πάντα εἶχα τὴν ἔγνοια τῆς οἰκονομίας. **Εἶχα διαισθανθεῖ τὴν ἐπερχόμενη κρίση πολλὰ χρόνια πρὶν πέσει πάνω μας σὰν κεραυνὸς καὶ τὴν εἶχα προαναγγεῖλει μὲ τὸ ἄρθρο μου «Κηφηνεῖον Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΛΑΣ»,** ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Εὐθύνη» τὸν Νοέμβρη τοῦ 2003.

Εἶχα τότε μιὰ σκληρὴ ἀντιπαράθεση μὲ ἓνα παλαιὸ –φίλο στενὸ– ὁπαδὸ τοῦ Κ.Κ.Ε., ποὺ μοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ μεγάλος κίνδυνος γιὰ τὴν ἐλληνικὴ οἰκονομία εἶναι τὰ πολυμάγαζα, τὰ σουπερ-μάρκετ καὶ τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ κέντρα.

Δὲν τὸ ἀπέκλεια ἀλλὰ τοῦ ἔλεγα ὅτι ὁ πραγματικὸς κίνδυνος γιὰ τὴν οἰκονομία δὲν εἶναι τὰ πολυμάγαζα ἀλλὰ τὰ πολλὰ μαγαζιά. Ὅλα πουλοῦσαν κάτι χωρὶς νὰ φτιάχνουν τίποτα.

Μιὰ κοινωνία ποὺ δὲν ξέρεي νὰ φτιάχνει τίποτα, ξέρεي μόνο νὰ φτιάχνει τὸν τάφο της! Πάει καιρὸς ποὺ ρώτησα ἓναν νεαρὸ φοιτητὴ μᾶς ἀπροσδιορίστου εἴδους σχολῆς, τί ξέρει νὰ φτιάχνει. Καὶ ὁ νεαρὸς εὐθαρσῶς:

- Βόμβες Μολότωφ!

Πηγή: www.sarantoskargakos.gr/